

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοός ο χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι’ Αθήναι.

Χίλια δικάκοντα κι’ έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τών έδρων μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο Ίσχυρός την εβδομάδα — μόνον μία φορά θά βγαίνει.
κι’ όταν έχω ξυπνήσει — κι’ έσπουε ποσά καταβαίνει.
Συνομοματάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και ‘σάν Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδασην,
και εις την Ελλάδα όλην — δόξως νάστα κι’ έντροσην.
Συνομομή για κάθε χρόνο — φράγκα δάδεκα και μόνο.

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και ‘στό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο άν κρατής — έννης συνομοματής,
κι’ έσπουε τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φέρη μαθρο φίλι.
Γράμματα και συνομομαί — άσ’ εσθείας προς έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μέρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Εικοσμία του Σεπτεμβρίου
κι’ αρχή βασάνων και μαρτυρού.

Πούντος τρακόσα πενήντα τρία,
δυστηχημάτων πολλών σωρεία.

“Όταν μία όμορφη ψυχή θνητά λαμπρήν κάλλη
ώσαν ήμέρα έσπερη φεγγολοβόν τὰ μάτια,
ούδ’ άρμονία σάν κι’ αττή καμιά δέν είναι έλλη,
κάν σε καλύβας κάθηται, κάν σε χρυσά Παλάτια.

Τότε τὰ χέρια με μυρτιάς διακρόβρεκτα κλαδιά
σάν ένα χέρι μοναχό σταυρόνεται σιμά της,
μιά λήπη σφιγγει καθενός και όλων την καρδιά
κι’ ένας λαός ψυχομαχεί ‘στό ψυχομάχημά της.

“Αλλ’ όταν όμορφη ψυχή μιάν όμορφιά στωλίζη,
κού μέσα σε βασιλική ‘μεγάλωσε πορφύρα,
τότε με βόγγο κίτ βαρύ ο κόσμος δλοιδεί
άμα σκοραπᾶ τριγύρω του τὰ δεσφρα της μίρα.

Τότε βουβό κι’ άμίλητο τὸ κάθε στόμα μένει
κι’ άνιλαλεί βραχνόφωνη μοιρολογίστρα οίμα,
και γίνεται για τήν ψυχή τήν μοσαναθροεμένη
έλος ο κόσμος σφρανόσ, έλος ο κόσμος μνήμα.

Τότε κι’ ο κόνος έλαφρός δέν φεύγει και ταχύς
και τὸ Παλάτι γίνεται του κόσμου ‘Εκκλησία,
και ‘στό στεγνό φτερούνημα έκαίνης τής ψυχής
σμίγει τὸ στέμμα κι’ ο λαός σε μιὰ κοινή θυσία.

“Έτσι φραία κι’ άγολη έπέταξε μιὰ μέρα
τῆς ‘Αλεξάνδρας ή ψυχή χρουσή σάν τὰ μαλλιά της,
και τὰ πανόρηνα κάλλη της τὰ κλαίει σάν μητέρα
ή γῆ κού τήν άνόθροε παιδί ‘στην άγκαλιά της.

